

NACHTJAGERS - HALVERWEGE HET GRAF

JEANIENE FROST

Nachtjagers

Halverwege het graf

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Night Huntress – Halfway to the Grave*
Oorspronkelijke uitgever: Avon – imprint van HarperCollins Publishers

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Studio MV

Omslagbeeld: Larry Rostant | Artist Partners Ltd.

Auteursfoto: Matthew Frost

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Jeaniene Frost
Copyright voor de Nederlandse taal © 2012 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency te Amsterdam.

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 160 3 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, die altijd in me geloofd heeft,
zelfs toen ik dat niet deed

EEN

Ik verstijfde toen ik het rood met blauwe zwaailicht achter me zag flitsen; ik kon met geen mogelijkheid verklaren wat er achter in de laadbak van mijn truck lag. Ik stopte op de vluchtstrook en hield mijn adem in terwijl de sheriff naar mijn raampje kwam lopen.

‘Hallo. Is er iets aan de hand?’ Ik deed zo onschuldig mogelijk en hoopte vurig dat er niets ongebruikelijks aan mijn ogen te zien was. *Hou jezelf in de hand. Je weet wat er gebeurt als je van streek raakt.*

‘Ja, uw achterlicht is kapot. Rijbewijs en kenteken, alstublieft.’

Shit. Dat moest dan gebeurd zijn toen ik de truck inlaadde. Vaart was op dat moment belangrijker dan behoedzaamheid.

Ik gaf hem mijn echte rijbewijs, niet het valse. Hij scheen met zijn zaklamp heen en weer tussen het identificatiebewijs en mijn gezicht.

‘Catherine Crawfield. Toch niet de dochter van Justina Crawfield? Van Crawfield Cherry Orchard?’

‘Dat klopt, meneer.’ Beleefd en neutraal, alsof ik me helemaal nergens druk om maakte.

‘Nou, Catherine, het is bijna vier uur ’s nachts. Waarom ga je zo laat nog over straat?’

Ik zou hem de waarheid kunnen vertellen over wat ik aan het doen was, maar ik wilde niet in de bak belanden. Of voor langere tijd in een isoleercel.

‘Ik kon niet slapen, dus ben ik een stukje gaan rijden.’

Tot mijn grote schrik liep hij naar de laadbak van de truck en scheen hij er met zijn zaklamp in.

‘Wat heb je in de laadbak?’

O, niks bijzonders. Een lijk onder wat zakken, en een bijl.

‘Zakken met kersen uit de boomgaard van mijn grootouders.’ Als

mijn hart nog harder zou bonken, zou hij doof worden van het lawaai.

‘Echt?’ Hij porde met zijn zaklamp in een plastic bult. ‘D’r lekt er eentje.’

‘Niets aan de hand.’ Ik piepte nog net niet. ‘Ze lekken altijd. Daarom vervoer ik ze in deze oude truck. Ze hebben de bodem al rood gekleurd.’

Opluchting sloeg door me heen toen hij ophield met rondkijken en weer bij mijn raampje kwam staan.

‘En je rijdt zo laat nog rond omdat je niet kon slapen?’ Zijn mond krulde op in een alwetende grijns. Zijn blik bleef hangen op mijn strakke topje en mijn warrige haar. ‘Denk je dat ik dat geloof?’

Het was een schaamteloze toespeling en ik verloor bijna mijn beheersing. Hij dacht dat ik uit was geweest en met iemand de koffer in gedoken. De onuitgesproken beschuldiging hing tussen ons in, al bijna drieëntwintig jaar in de maak. *Echt een kind van je moeder.* Een buitenechtelijk kind zijn in zo’n kleine gemeente was niet makkelijk, mensen bleven het je verwijten. In de huidige samenleving zou je niet denken dat zoiets uitmaakte, maar in Licking Falls, Ohio, hielden mensen er hun eigen normen en waarden op na. En die waren op zijn zachtst gezegd antiek.

Met grote moeite hield ik mijn woede in bedwang. Mijn menselijke kant viel meestal als een wegwerphuid van me af als ik boos werd.

‘Kunnen we dit onder ons houden, sheriff?’ Ik knipperde weer onschuldig met mijn ogen. Dat had bij die dode vent in elk geval goed gewerkt. ‘Ik zal het niet weer doen, dat belooft ik.’

Hij betastte zijn riem terwijl hij zich bezon. Zijn dikke buik trok de stof van zijn overhemd strak, maar ik weerhield me ervan om een opmerking te maken over zijn omvang of het feit dat hij naar bier stonk. Na een poosje glimlachte hij, waarbij hij een scheve voortand blootgaf. ‘Ga naar huis, Catherine Crawfield, en laat dat achterlicht repareren.’

‘Ja, meneer!’

Helemaal hyper omdat ik er zo goed van af kwam gaf ik gas en reed weg. Dat was op het nippertje. De volgende keer moest ik echt voorzichtiger zijn.

Sommige mensen klagen over het feit dat ze klaplopers van vaders hebben, of hier en daar een lijk in de kast. Bij mij was dat écht het verhaal. O, begrijp me niet verkeerd, ik heb niet altijd al geweten wat ik ben. Mijn moeder, de enige andere persoon die het geheim kent, vertelde me er pas over toen ik zestien was. In mijn jeugd had ik vaardigheden die andere kinderen niet hadden, maar als ik haar ernaar vroeg, werd ze boos en zei ze dat ik er niet over mocht praten. Ik leerde om dingen voor mezelf te houden en te verbergen dat ik anders ben. Alle anderen vonden me gewoon raar. Ik had geen vrienden. Hield ervan om op onchristelijke tijdstippen rond te dwalen. Had een bizar bleke huid. Zelfs mijn grootouders wisten zich geen raad. Maar goed, dat wisten degenen op wie ik jaagde ook niet.

Mijn weekenden verliepen nu allemaal ongeveer hetzelfde. Ik ging naar een willekeurige kroeg binnen een straal van drie uur rijden om te zien of er wat te beleven viel. Niet het soort dingen dat die aardige sheriff zich in zijn hoofd haalde, maar een ander soort. Ik dronk mezelf lam en wachtte tot ik opgepikt zou worden door een speciaal iemand. Iemand die ik in de achtertuin hoopte te begraven, als ik niet zelf eerst het bokje was. Ik deed dit nu al zes jaar. Misschien wilde ik wel dood. Eigenlijk best grappig, want technisch gezien was ik al halfdood.

Mijn akkefietje met de sterke arm der wet weerhield me er dus echt niet van om er de volgende vrijdag weer op uit te gaan. Ik wist dat ik zo ten minste iemand blij maakte. Mijn moeder. Tja, zij had het recht om wrok te koesteren. Ik zou alleen wel willen dat het niet op mij was overgeslagen.

De harde muziek in de club stortte zich over me heen en mijn

harts slag paste zich met een schok aan het hoge tempo aan. Ik baande me voorzichtig een weg door de menigte, op zoek naar die onmiskenbare *vibe*. Het was stampvol, een typische vrijdagavond. Nadat ik een uur had rondgedwaald, voelde ik teleurstelling opkomen. Kennelijk waren er hier alleen mensen. Met een zucht ging ik aan de bar zitten, waarna ik een gin-tonic bestelde. De eerste man die had geprobeerd me te vermoorden had dat voor me besteld. Nu was het mijn favoriete drankje. Wie zegt dat ik niet sentimenteel ben?

Mannen benaderden me zo nu en dan. Omdat ik een jonge vrouw alleen ben, staat er kennelijk ‘neukbaar’ op mijn voorhoofd geschreven. Beleefd en soms minder beleefd wees ik ze af, afhankelijk van hoe volhardend ze waren. Ik was hier niet omdat ik op zoek was naar een scharrel. Na mijn eerste vriendje Danny wilde ik nooit meer een afspraakje. Als het een harts slag had, was ik niet geïnteresseerd. Geen wonder dat mijn liefdesleven niet om over naar huis te schrijven was.

Na drie drankjes besloot ik om weer door de club heen te lopen, aangezien ik met mezelf als lokaas geen beet kreeg. Het was bijna middernacht en tot dusver had ik niks gezien, afgezien van alcohol, drugs en dansen.

In een uithoek van de club waren boxen weggestopt. Terwijl ik erlangs liep, voelde ik geladen lucht prikken. Iemand, of iets, was in de buurt. Ik hield stil en draaide me langzaam om, terwijl ik probeerde om uit te vogelen waar het vandaan kwam.

Verborgen in de schaduw zag ik de bovenkant van een mannenhoofd dat naar voren gebogen was. Zijn haar was bijna wit onder het knipperlicht, maar zijn gezicht was glad en rimpelloos. Holtes en contouren veranderden in gelaatstrekken toen hij opkeek en zag dat ik naar hem staarde. Zijn wenkbrauwen waren duidelijk donkerder dan zijn haar, dat lichtblond leek. Die ogen waren ook donker, ze lagen te diep in hun kassen om de kleur te kunnen raden. Zijn jukbeenderen hadden uit marmer gehouwen kunnen zijn, en

die smetteloos roomkleurige huid glansde onder de kraag van zijn overhemd.

Bingo.

Ik plakte een valse glimlach op mijn gezicht. Met het overdreven loopje van iemand die dronken is slenterde ik naar hem toe en ik liet me vallen op het zitje tegenover hem.

‘Hallo, lekker ding,’ zei ik met mijn verleidelijkste stem.

‘Niet nu.’

Zijn toon klonk afgemeten, met een duidelijk Brits accent. Ik knipperde even stomverbaasd met mijn ogen, misschien had ik inderdaad te veel gedronken en begreep ik hem verkeerd.

‘Pardon?’

‘Ik ben bezig.’ Hij klonk ongeduldig en licht geïrriteerd.

Er woedde een storm van verwarring in me. Had ik het mis? Om het zeker te weten strekte ik mijn arm uit en liet een vinger over zijn arm glijden. De kracht spatte bijna van zijn huid af. Geen mens, zo veel was zeker.

‘Ik vroeg me af, eh...’ Ik struikelde over mijn woorden op zoek naar iets verleidelijks om te zeggen. Om eerlijk te zijn was dit nog nooit eerder gebeurd. Normaal gesproken was dit de makkelijke soort. Ik wist niet hoe ik dit professioneel moest afhandelen.

‘Neuken?’

Ik flapte het eruit voor ik er erg in had en ik schaamde me dood. Ik kon me er nauwelijks van weerhouden om een hand voor mijn mond te slaan, want dat woord had ik nog nooit eerder gebruikt.

Nadat hij me voor de tweede keer had afgewezen wendde hij zich af. Hij keek over zijn schouder met een geamuseerde trek om zijn lippen. Donkere ogen namen me onderzoekend op.

‘Slechte timing, mop. Even op je beurt wachten. Ga maar braaf ergens in een hoekje zitten, dan weet ik je wel te vinden.’

Hij wimpelde me af met een handgebaar. Met stomheid geslagen stond ik op en liep ik weg, terwijl ik mijn hoofd schudde om hoe het was gelopen. Hoe moest ik hem dán vermoorden?

Verbluft ging ik naar de damestoiletten om te kijken hoe ik eruitzag. Mijn haar was oké, hoewel het nog steeds zijn normale knalrode kleur had. Ik had mijn gelukstopje aan, dat de laatste twee kerels naar hun ondergang had geleid. Daarna ontblootte ik mijn tanden naar mijn spiegelbeeld. Er zat niks tussen. Als laatste hief ik mijn arm en snuffelde ik aan mijn oksel. Nee, ik stonk niet. Wat was er dan aan de hand? Ik bedacht me opeens iets. Homo?

Ik overwoog de mogelijkheid. Alles kon, daar was ik zelf het bewijs van. Misschien kon ik hem in de gaten houden. Hem volgen terwijl hij iemand probeerde te scoren, man of vrouw.

Nadat ik dat besluit had genomen, ging ik met hernieuwde vastberadenheid naar buiten. Hij was verdwenen. De tafel waar hij overheen gebogen had gezeten was leeg, en er was geen spoor van hem te bekennen. Steeds gejaagder doorzocht ik de omringende bars, de dansvloer, en de zithoeken. Geen spoor. Ik had vast te lang in de toiletten getut. Inwendig vloekend stapte ik naar de bar en bestelde ik iets. Hoewel alcohol mijn zintuigen niet verdoofde, had ik dan tenminste iets te doen. Ik voelde me super onproductief.

‘Mooie dames moeten nooit alleen drinken,’ zei een stem naast me.

Ik draaide me al om om mijn bewonderaar af te poeieren toen ik zag dat hij even dood was als Elvis. Zijn blonde haar was een paar tinten donkerder dan het haar van die andere, en hij had turkoois-kleurige ogen. OMG, ik kon mijn geluk niet op vanavond.

‘Ik vind het zelfs vreselijk om alleen te drinken.’

Hij glimlachte en liet daarbij prachtige rechte tanden zien. *Daar kan ik je beter mee bijten, mijn kind.*

‘Ben je hier alleen?’

‘Wil je dat ik hier alleen ben?’ Koket knipperde ik met mijn wimpers. Deze zou me écht niet ontkomen.

‘Heel graag zelfs.’ Zijn stem klonk nu lager en zijn glimlach was breder. Mijn god, wat konden ze toch toveren met hun intonatie.

Veel van hen zouden makkelijk kunnen doorgaan voor sekslijn-medewerkers.

‘Nou, dan ben ik hier inderdaad alleen. Behalve dan dat ik nu met jou ben.’

Ik hield mijn hoofd flirterig schuin, waarbij ik mijn nek blootgaf. Zijn ogen volgden de beweging, en hij liet zijn tong over zijn lippen glijden. *Mooi, deze heeft honger.*

‘Hoe heet je, schone dame?’

‘Cat Raven.’ Een afkorting van Catherine, en ravenzwart was de kleur van het haar van de eerste man die me probeerde te vermoorden. Zie je wel? Hartstikke sentimenteel.

Zijn glimlach werd nog breder. ‘Wat een bijzondere naam.’

Zijn naam was Kevin. Hij was achtentwintig en werkte als architect, althans, dat beweerde hij. Kevin had zich pas verloofd, maar zijn verloofde had hem gedumpt en nu was hij op zoek naar een lief meisje om met haar een rustig leventje te gaan leiden. Ik verslikte me nog net niet in mijn drankje toen ik deze onzin hoorde. Wat een lulkoek. Straks ging hij nog foto's laten zien van een eengezinswoning om duidelijk te maken wat zijn huisje-boompje-beestje droom was. Natuurlijk kon hij me geen taxi laten bellen, en wat onaardig dat mijn virtuele vrienden zonder mij waren vertrokken. Wat aardig van hem dat hij me naar huis wilde brengen en o, trouwens, hij wilde me nog iets laten zien. Nou, ik hém ook.

Uit ervaring wist ik dat het veel makkelijker was om van een auto af te komen waarin niet zojuist een moord was gepleegd. Daarom zorgde ik ervoor dat ik de passagiersdeur van zijn Volkswagen opendeed en zogenaamd gillend van schrik naar buiten rende toen hij me wilde bespringen. Hij had een verlaten plek uitgekozen, dat deden ze meestal, dus ik maakte me geen zorgen dat een barmhartige Samaritaan mijn gegil zou horen.

Hij volgde me met afgemeten passen, en hij was verrukt over mijn bezopen gestuntel. Ik deed alsof ik struikelde en jammerde zacht voor de show toen hij zich dreigend over me heen boog. Zijn

gezicht was veranderd en liet zijn ware aard zien. Een griezelige glimlach onthulde de puntige hoektanden die er eerst normaal hadden uitgezien, en zijn voormalig blauwe ogen gloeiden nu gevaarlijk groen.

Ik krabbelde rond om te verbergen dat mijn hand in mijn zak gleed. ‘Doe me geen pijn, alsjeblieft!’

Hij knielde en greep me bij mijn nek. ‘Het doet maar heel even pijn.’

Op dat moment sloeg ik toe. Mijn hand schoot naar voren in een geoefend gebaar en het wapen dat ik ermee vasthad doorboorde zijn hart. Ik draaide er herhaaldelijk aan tot zijn mond slap werd en het licht in zijn ogen vervaagde. Met een laatste ruk duwde ik hem er vanaf en ik veegde mijn bebloede handen af aan mijn broek.

‘Je had gelijk.’ Ik was buiten adem van inspanning. ‘Het doet inderdaad maar heel even pijn.’

Uren later kwam ik fluitend thuis. De nacht was toch geen totale tijdverspilling geweest. Eentje was ontkomen, maar de ander zou niet langer de nacht onveilig maken. Mijn moeder was al in slaap gevallen in de kamer die we deelden. Ik zou het haar de volgende ochtend wel vertellen. In het weekend was het altijd het eerste wat ze me vroeg: *heb je nog zo’n ding te grazen genomen, Catherine?* Nou, ja, dat heb ik! En dat allemaal zonder dat ik in elkaar ben geslagen of werd ondervraagd. Wat wil je nog meer?

Ik was zelfs in zo’n goede bui dat ik besloot om de volgende nacht dezelfde club te proberen. Want er liep nog steeds een gevaarlijke bloedzuiger rond en die moest ik tegenhouden, toch? Dus ik deed mijn huishoudelijke klusjes vol ongeduld.

Mijn moeder en ik woonden bij mijn grootouders. Ze bezaten een bescheiden huis van twee verdiepingen dat ooit een schuur was geweest. Het afgelegen landgoed met al die uitgestrekte akkers bleek reuze handig. Tegen negen uur was ik de deur alweer uit. Het was weer druk, want het was zaterdagavond. De muziek klonk

even hard en de gezichten stonden net zo wezenloos. Aanvankelijk leverde mijn tocht door de kroeg niets op, en mijn stemming verminderde. Ik ging naar de bar en merkte de geladenheid in de lucht pas op toen ik zijn stem hoorde.

‘Nu heb ik wel tijd om te neuken.’

‘Wat?’

Ik draaide me razendsnel om en wilde die onbekende griezels al verontwaardigd de oren wassen, maar toen stopte ik. Hij was het. Ik bloosde toen ik eraan dacht wat ik gisteravond had gezegd. Kennelijk herinnerde hij het zich ook.

‘Ah, ja, nou...’ Hoe moest je daar nu weer op reageren? ‘Eh, eerst wat drinken? Bier, of...?’

‘Doe geen moeite.’ Hij onderbrak me terwijl ik de barman aan het wenken was en liet een vinger langs mijn kaaklijn glijden. ‘Kom, we gaan.’

‘Nu?’ Ik keek om me heen, van mijn stuk gebracht.

‘Ja, nu. Van gedachten veranderd, mop?’

Hij had een uitdagende blik in zijn ogen en ze glansden op een manier die ik niet kon thuisbrengen. Ik wilde niet riskeren dat ik hem weer kwijt zou raken, dus ik pakte mijn handtas en gebaarde naar de deur.

‘Ga jij maar voor.’

‘Nee, nee.’ Hij schonk me een ijsskoude grijns. ‘Dames gaan voor.’

Terwijl ik hem voorging naar de parkeerplaats keek ik verschillende malen over mijn schouder. Eenmaal buiten keek hij me verwachtingsvol aan.

‘Nou, haal die auto van je en dan smeren we ’m.’

‘Mijn auto? Ik – ik heb geen auto. Waar is die van jou?’ Ik deed mijn best om rustig te blijven, maar vanbinnen was ik totaal van de kaart. Dit ging allemaal niet volgens mijn gewone routine en dat beviel me totaal niet.

‘Ik ben op de motor gekomen. Wil je daar een ritje op maken?’

‘Een motor?’ Nee, dat ging niet werken. Geen achterbak om zijn

lijk in te vervoeren, en ik ging het echt niet op het stuur balanceren. Buiten dat wist ik niet eens hoe ik zo'n ding moest besturen. 'Eh, we nemen mijn auto wel. Daar.'

Terwijl ik naar de pick-up liep, hielp ik mezelf herinneren dat ik moest wankelen. Ik hoopte dat hij zou denken dat ik een hoop drank achterovergeslagen had.

'Dacht dat je geen auto had,' riep hij me na.

Ik hield abrupt halt en draaide me naar hem om. Shit, dat had ik inderdaad gezegd.

'Die was ik totaal vergeten,' loog ik luchtig. 'Denk dat ik te veel heb gedronken. Wil jij rijden?'

'Nee, dank je,' kwam zijn antwoord ogenblikkelijk. Om de een of andere reden werkte zijn overdreven Britse accent op mijn zenuwen.

Ik probeerde het weer met een scheve glimlach. Hij móést achter het stuur. Mijn wapen zat in mijn rechterbroekspijp, aangezien ik hiervoor altijd op de passagiersstoel had gezeten.

'Echt, ik denk dat jij moet rijden. Ik voel me aangeschoten. Ik wil niet dat we door mijn schuld tegen een boom knallen.'

Het werkte niet.

'Als je het wil verzetten naar een andere avond...'

'Nee!' Mijn stem klonk wanhopig, en hij trok zijn wenkbrauwen een beetje op. 'Ik bedoel, je ziet er zo goed uit, en...' Wat moest je in godsnaam zeggen in dit soort situaties? 'Ik heb echt heel veel zin in je.'

Hij onderdrukte een lachje en zijn ogen glinsterden. Over zijn overhemd had hij nonchalant een spijkerjasje aangeschoten. Onder het lantaarnlicht waren zijn jukbeenderen nog duidelijker. Ik had nog nooit zulke perfecte scherpe gelaatstrekken gezien. Hij bekeek me van top tot teen, zijn tong gleed over de binnenkant van zijn onderlip.

'Oké dan, laten we gaan. Jij rijdt.'

Zonder nog een woord te zeggen klom hij op de passagiersstoel van de pick-up.

Omdat ik geen andere keus had, ging ik achter het stuur zitten en reed ik weg, naar de snelweg. Minuten gingen voorbij, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. De stilte bracht me van mijn stuk. Hij zei geen woord, maar ik voelde hoe zijn ogen over me heen gleden. Uiteindelijk hield ik het niet meer uit en flapte ik de eerste vraag eruit die in me opkwam.

‘Hoe heet je?’

‘Doet dat ertoe?’

Ik keek opzij en ontmoette zijn blik. Zijn ogen waren zo donkerbruin dat ze bijna zwart leken. Daar was die onderkoelde blik weer, bijna alsof hij me uitdaagde. Het was op zijn minst verontrustend. Alle anderen hadden er geen problemen mee gehad om een praatje te maken.

‘Gewoon nieuwsgierigheid. Ik heet Cat.’ Ik ging van de snelweg af en draaide en nabijgelegen gravelweg op die naar het meer leidde.

‘Cat? Vanuit mijn perspectief zie je er meer uit als een Kitten.’

Met een ruk draaide ik mijn hoofd opzij en ik wierp hem een geïrriteerde blik toe. O, dit ging ik heel leuk vinden.

‘Het is Cat,’ herhaalde ik nadrukkelijk. ‘Cat Raven.’

‘Wat jij zegt, Kitten Tweedy.’

Ik trapte abrupt met mijn voet op de rem. ‘Is er iets, mannetje?’

Zijn donkere wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Niks hoor, snoes. Zijn we er al? Is dit waar je een nummertje wilt maken?’

Daar kwam die irritante blos weer omdat hij zo lomp deed.

‘Eh, nee. Een stukje verderop. Daar is het mooier.’ Ik reed dieper het bos in.

Hij grinnikte zacht. ‘Dat geloof ik graag, mop.’

Ik stopte bij mijn favoriete plek om mijn afspraakjes mee naartoe te nemen en wierp een blik op hem. Hij zat daar precies zoals eerst, onbeweeglijk. Ik kon met geen mogelijkheid nu al mijn verrassing uit mijn broek halen. Ik schraapte mijn keel en gebaarde naar de bomen. ‘Wil je niet uitstappen om... een nummertje te maken?’ Het was een vreemde uitdrukking, maar al beter dan ‘neuken’.

Een snelle grijns deed zijn gezicht oplichten voordat hij antwoord gaf. ‘Nee, absoluut niet. Hier juist. Doe het dolgraag in een pick-up.’

‘Nou...’ Verdomme, wat nu? Dit ging niet werken. ‘Er is niet veel plek.’ Triomfantelijk begon ik mijn deur open te doen.

Hij verroerde zich niet. ‘Ruimte genoeg, Kitten. Ik blijf hier.’

‘Noem me geen Kitten.’ Mijn stem klonk scherper dan de romantische situatie voorschreef, maar ik was serieus geïrriteerd. Hoe eerder hij helemaal dood was, hoe beter.

Hij negeerde me. ‘Doe je kleren uit. Laten we eens kijken wat voor vlees we in de kuip hebben.’

‘Pardón?’ Dit werd me te veel.

‘Je gaat toch geen nummertje maken met al je kleren aan, of wel soms, Kitten?’ zijn hij snerend. ‘Je zult in ieder geval je onderbroek uit moeten doen. Hop. Ik heb niet de hele nacht de tijd.’

O, dit zou ik hem betaald zetten. Ik hoopte dat het waanzinnig veel pijn zou doen. Met een hooghartige glimlach keek ik hem aan. ‘Jij eerst.’

Hij grijnsde weer, waarbij hij een glimp van normale tanden liet zien. ‘Verlegen vogeltje, of niet? Had ik niet achter je gezocht, nadat jij op me afkwam en erom vroeg. Wat denk je hiervan? We doen het tegelijkertijd.’

Hufter. Het was het smerigste woord dat ik kon bedenken. Ik zong het in gedachten de hele tijd terwijl ik behoedzaam naar hem staarde en ondertussen mijn spijkerbroek openknoopte. Nonchalant maakte hij zijn riem los, knoopte hij zijn broek open en trok zijn overhemd eruit. Deze actie onthulde een strakke, bleke buik die helemaal onbehaard was tot aan zijn kruis.

Dit ging al verder dan ik het tot nu toe ooit had laten komen. Ik was zo gegeneerd dat mijn vingers beefden terwijl ik mijn spijkerbroek uitdeed en tegelijkertijd naar binnen reikte.

‘Kijk eens, moppie, wat ik hier voor je heb.’

Ik keek naar beneden en zag hoe zijn hand zich om zichzelf sloot

voordat ik vlug wegkeek. De staak lag bijna in mijn hand, alles wat ik nodig had was nog een seconde...

Mijn zedigheid werd me fataal. Toen ik wegdraaide om niet naar zijn kruis te hoeven kijken, miste ik hoe zijn hand zich tot een vuist balde. Er volgde een lichtflits gevuld door stekende pijn, en toen stilte.